

CYFA THRA CH *ysbeidiol*

To je názov, čo? Kto ovláda extra zložitú, ba priam nepochopiteľnú reč z Walesu vie, že to značí slovné spojenie „prerušovaná súlož“ (Toľko k názvu, a prečo? Na to prídete pri čítaní článku...).

Čítal a videl som o Walese – jeho singletrackoch príliš mnoho, aby ma niečo zastavilo nepojazdiť si tam. Vedel som, že „namakané“ Rychlebské stezky, ktoré sme vám predstavili minulý rok sú stavané po vzore z Walesu (Coed Y Brenin) a do stavu nekontrolovateľnej zvedavosti ma uviedol kámoš z USA Troy Rarrick, ktorý to neváhal nazvať „Best ride ever“! Zlomenú ruku z Malorky, som ešte nemal poriadne zhojenú a už sedím v aute s ďalšími troma pacientmi, ktorí boli ochotní žrať z jedného hrnca (my zásadne na cestách nejeme), spať na parkoviskách v spacáku a hlavne trpieť na bajku. Gúgel vygúglil dvetisíc kilákov z domu, a preto ako „mozek“ výpravy navrhujem po ceste okošťovať Alpské „bestoff-ky“ St. Moritz (Suvretta pass) a Zermatt (trail priamo pod Matterhornom). Všetci

zaangažovaný jednohlasne súhlasili (pretože nemali páru, kde to je a čo ich čaká). Alpy nebudeme rozoberať dnes, ale ako povedal šéf: dajme pre zmenu Wales... OK, Švajčiari počkajú. Prvé, čo každého napadne v spojení s Anglickom, kde Wales samozrejme leží, je typické počasie. Fúra dažďa, rovná sa základné pravidlo a kto nerád mokne, určite Wales obíde široko – ďaleko. V posledných rokoch sa tu v lesoch množia umelo vybudované singláče, ako huby po daždi. Z asi desiatky centier, ktoré boli zviditeľnené v prospektoch (tie vám pošlú zadara, stačí kliknúť na mtbwales) som vybral dva reprezentačné. Jeden pomerne mladý v Afan Forest Parku, čož je niečo ako chránený park a druhú perlu Coed Y Brenin. Ten je preslávený medzi bajkermi po celom svete. Postavil ho Daffyd Davis a jeho parta do pekného prostredia v Snowdonia Parku. Na ostrovoch sa jazdí naľavo, to je tvrdý oriešok pre šoférov nášho kalibru a volantu sa po preplavení „Lamanču“ chytá majiteľ auta Ing. Chozé. My potužený pivom pomáhame navigovať. Trafít do Afanu bol problém, ale to zisťujeme, až keď sa láme chleba. Žiadne mesto Afan na mojej mape neexistuje. Až katalóg s trailmi prezrádza najbližšiu dedinu Glyncorrwg. Skúste to vysloviť a pýtať

sa na cestu... Chvála nebesiam, keď na regionálnej ceste zbadáme naľavo tabuľu s logom Afanu! Dácia okamžite brzdí a Chozé už parkuje pred návštevným centrom. Čulý budovateľský ruch miestnych robošov dáva tušiť o rozširovaní trialov. U naozaj nie príliš peknej, ale o to milšej dievčiny zaistujeme flek na stan a kľúče od wéciek. Kto si tu nájde frajerku dostáva od nás palec hore a nálepku „naozajstný labužník“. No my nehľadáme Miss prales, pardon Wales, ale single plné rytmu a terénu. Rozložiť bajks zo zadného nosiča, nahodiť sa do handier a vyraziť je otázka hodiny. Ono vyberať z miestnej siete je ľahké jak facka, jediný čierne značený okruh W2 je vlastne skladačkou z dvoch červených trialov Y WALL a WHITE's LEVEL. Trocha divné riešenie, ale sme v krajine, kde majú minimálne päťstoročnú kráľovnú a volant na opačnej strane, teda netreba sa čudovať. Po lopate: dnes dáme asi 25 kilákov červeného Y WALLu, zajtra ho dokončíme tiež červeným WHITEsom a dokopy máme čierny W2. Sú tu ešte nejaké vyasfaltované chodníky pre rodinky, ale to je zas iná pesnička, pre iných umelcov. Pri centre nacvakávame a šotolinovým zakrúteným singlom klesneme k potoku. Hneď zo začiatku perfektne vybetónované klopenky nabudia do jazdy. Na dlhšiu chvíľu je to jediná zábava, pretože treba nabrať výškové metre po doubletracku (dvojstopovej štrkovici). Pomáli teda krútime rozumným stúpaním do kopca. Značenie stĺpkami s číslom a ikonou trialu, ktorý prechádzate je zrozumiteľné a podľa čísla si na mapke dokážete nájsť bod, kde práve bojujete. Konečne to vyzerá, že vbehneme do lesa na prvý chodník. Pred vstupom je drevená ohrada (pravdepodobne proti motorkárom a štvorkolkárom), zosadáme, prestrčíme bajk otvorom a vyráža-

me. Zvlnený profil prevažne stúpa a je zábavný, no končí po niekoľko sto metroch. Zase teda štrkovica. V tomto rytme to namixovali po singlový traverz v rúbanisku. Lykožrúťová kalamita ako vyšitá, veselo sa rúbe. Pred nami typická zelená krajina s roztrúsenými domami po úbočiach. Nemôžem sa zbaviť pocitu, akoby som bol na výjazde za humnami doma. Normálny les, z ktorého tu je spravený chránený park nie je nič, z čoho by sme padali na zadok. Keď viazne komunikácia, hovorí sa o počasí... Momentálne fajn, bez pršania a teplo. Opäť teda stupák po dvojstopovke, aby zas a znova nastal relatívne krátky veselý singlový úsek. Pokiaľ to myslia tvorcovia ako „spestrenie“ smerom hore dokážem to chápať, inak je to bieda. Vrcholok hory „Mynyd nant y bar“ rozdeľuje smerovanie trás, kto chce spraviť celý okruh ide doprava, komu stačí polovica ide opačne. Hádžeme do seba sladkosť a kladieme „Čuriho oblouk“. V normálnej reči to znamená byť pripravený na zjazd. Popredu púšťame zmiešanú dvojicu fotograf a kamera, ktorá čo-to zachytí, ako

CYFATHRA CH *ysbeidiol*

obvykle... Na stĺpiku je priklincovaná cedulka lebky a prekrižených hnátov, hohohoooo bude massó! Na zapožičanom bajku skúšam prvé hupáky a točky. Dobrá práca aj rytmus to má, pekná klopenka poteší, no zase je to prerušené ohradou. K nasledujúcemu singlu treba zosadnúť, pokračovať k ďalšej odbočke, zase zosadnúť a pustiť sa singlom. Pripomína mi to prerušovanú súlož. Nie a nie dosiahnuť ten vytúžený stav absolútneho blaha, keď sa zleží okolité podnety do jediného celku (perfektnej jazdy v akomkoľvek význame ☺). Pokračovať v písaní nemá zmysel, keď sme dorazili k autu zhodujeme sa, že zatiaľ to je priemer (okrem úseku troch po sebe idúcich dropov). Nechápem prečo to značili smrtkou, nič zákerké, „nedajbože“ ťažké sa nekoná. Podvečer na šikmej lúke, ktorú nazývajú kempom stavíme stan (kúpili sme ho po ceste) a ideme „do hajan“, prvý krát nespíme na parkovisku. Predtým však nastane nevídaná vec – hygiena, pravda na slovenský spôsob – sprcha bola automat na mince, no z klasického vodovodu tiekla i teplá voda. Naplníme plastové fľašky, pod ktorými sa luxusne umyjeme. 6 libier za štyroch prepotených je v kapse...

Ráno vyrážame dokončiť W2. Zostalo asi dvadsať kilometrov. Nástup do trailu je vzdialený 7 kilometrov po asfaltovom chodníčku, ideálne na rozbeh. Neboli by sme to my, keby sa nestratíme aj na značenej ceste... Kvalitný kus nadbehnutého kopca nijako nepomohol a komplet klesáme. Nenaberám odvahy spýtať sa priamo: „Which way to Glyncorrwg?“ radšej askingujeme direktie na MTB visitor's centre. Ono rozumieť Welshanom angličtinu je riadna dávka humoru. Situácia podobná, ako keď sa baví Východňár so Záhorákom. Obaja melú po slovensky, no ani jeden nemá páru o čom. Predsa len trafíme. Areál je podstatne väčší, nechýba bikeshop a servis s požičovňou vyšperkovaných tátošov najvyhlásenejších značiek. Trail štartuje ostrým stúpaním po krásnom a hlavne neprerušovanom singli. Umne namiešaný pomer zákrut, zasadených balvanov, switchbackov dáva zabudnúť, že naberáme výškové metre. Bajkerovu myseľ za-

mestnáva voľba stopy, prevodov a na námahu neostáva miesto. Vyexportovaný na vrch začíname zrýchľovať. Singláč už nestúpa, skôr letí po rovinke popod veterné elektrárne a využíva dostupné nerovnosti na hranie. Malé výšľapy, krátke rýchle úseky dole, vlny a klopky. Super! Dlhší zjazd a po ňom zase výjazd – všetko v dobrom rytme a parádnom teréne. Ešte lepší je druhý zjazd, hneď po vbehnutí do tmavého hvozdu privítajú „skákačov“ tri lavice, za nimi séria klopeniek a zase poskakovacie hupáky. Aby to nestačilo, pridávajú širšie drevené lávky a prudké vykameňované zošupy. Super úsek, klesanie však treba znova nabrať. Konečne vidíme nejakého bajkera, pre istotu sa ho pýtam na správny smer. Je to v poriadku, no nepríjemné zistenie čaká na vrchu. Trail is closed. To ako vážne? Prečo to nie je označené aj dole v infocentre??? Máme zvsoka na saláme, preskakujem drevenú ohradu a dupem do lesa. Hádám som sa netrepa sem dvetisíc kilákov, pre nič – za nič! Trail je zase ok, len tým, že sa na ňom nejazdí, je viac zarastený. Dlhé lávky so schodmi postavili pravdepodobne proti bahenným úsekom – dobré riešenie! Opäť sa dostávame k zábrane a presne ako si myslíte sme to ignorovali. Tentoraz tam svietila tabuľa „Lesné práce, nebezpečenstvo úrazu“. Chodník z rúbaniska vklzol do lesa. Rýchla „sado-maso“

jazda pod bičovaním od malinčia. Nohy zachránili podkolenky, lavačka to chytala napriamo. Netrvalo dlho a pred sebou máme vysekaný les s dráčmi. Je jasné, že konflikt nemá zmysel, hlavne keď chlapci držia motorové píle... Riešenie sa volá „diretissima“ k zväžnici. Na bajk sa nikto neodvažuje naskočiť, je to plné konárov a extra prudké. Škoda takéhoto záveru, dokončiť jazdu dlhým traverzom, až k centru, to by bola jednotka s hviezdou! Namiesto toho tlačíme dole. Škoda, pocity ostávajú zmiešané.

Ide sa do Coedu! Priatelia príbeh malej dedinky z pod končiarov Snowdonie je ako z rozprávky, ktorú by sme na Slovensku tak potrebovali. Týpek menom Dafydd Davis bol zamestnancom lesov a ako bajker sa snažil budovať

v jeho teritóriu technické trailu. Ako to tak býva, po rôznych peripetiách a odpore lesníkov sa mu nakoniec podarilo vybudovať sieť trailov s pomocou dobrovoľníkov. Single si postupom času získavali prestíž (dej sa odohráva na pozadí polovice 90-tych rokov), ale hlavne návštevníkov. Dospelo to do štádia, kedy sa v Coed Y Brenine rozhodli podporiť výstavbu trvalo udržateľných chodníkov pre MTB a Dafydd sa stal uznávaným trailbuilderom, ktorého si začali pozývať aj do iných destinácií nielen vo Walese, aby im pomohol pri stavbe ďalších kilometrov singeltrailov. Okrem Anglicka jeho pečat vtlačil do hlíny aj v Kanade, Izraeli, Japonsku a mám pocit, že aj v Čechách.

V roku 2004 ho „Betka z Bakinghemu“ za jeho prínos pre lesníctvo počastovala ocenením „MBE Queen's Birthday Honours list“. Viete si predstaviť, že by naša „pomazaná“ hlava štátu niekomu udelila štátnu pochvalu za budovanie trailov??? Ja takú bujnú fantáziu nemám a obávam sa, že vyslúžilci vo funkciách, ktorí pritakávali ešte veľkému Vladimírovi M., to ani nikdy nedopustia. Jo a ešte jedna drobnosť: v roku 2002 vyhlásila MTB asociácia Wales ako najlepšiu lokalitu pre bajkerov na svete.. Na to, že sme našli Coed až na druhý pokus o 185 kilometrov inde, sme spokojný a prevelice zvedavý. Spacáky rozprestrieme pod piknikovým dreveným stolom, navaríme nejaké sáčkové zmesi emulgátorov a s veľkými očakávaniami zatvárame unavené oči aj zipsy. Ráno nahodený v slávnostnom (dres mám v hierarchii oblečenia určite vyššie ako sako) čumíme pred infotabulami, čo teda pojedíme. Systém značenia je ako v Afane nezvyklý. Jeden veľký trail značený čiernou je posklada-

CYFA THRA CH
ysbeidiol

ný z niekoľkých červených. Netreba tu polemizovať, prišli sme jazdiť a vyberáme samozrejme „černotu“ z názvom Beast. Efektívny vstup popod obrovskú odpruženú vidlicu dáva najavo, že staviteľia sú schopný čokoľvek... Uvítací ceremoniál je vlastne chodník vyskladaný z balvanov. Za ním nasleduje sled vyšších klopeniek. Úplná paráda až do momentu, keď treba začať stúpať do vrchu po štrkovicí. Postupne smerovníky vytyčujú smery na single s inými názvami. Začína sa zmrákať, ale neprší. Prichádza krátky singlový výšvih s názvom Brutus, ale to asi borci nezažili prasače z trailu mesiaca... Na malej vykrúti každý. Prichádzame k singlu Adam a Eva. Není o čom, perfektná práca s lavicami na skákanie a predtým klopenky, čo vás do nich vyflusnú. Dáme si to každý zo tri razy, tak sa nám to páči! Trail po zvlnených hupákoch skončí a znova treba stúpať. Začína sa to podobať na Afan, keď v najlepšom singláč skončí. Nedobrovoľne privolíme na dvojstopú cestu. Prichádza rýchly úsek s viacerými skokmi, jeden naozaj solídny. Všetci ho so stiahnutým zadkom dáme a letíme dolu. Prekážky naberajú spád, chodník po vysekanej rúbani je plný balvanov, z ktorých

sú vlastne schody. Nemám svoj bajk a vôbec nie som zvyknutý na nižší zdvih a dlhý rázvor kolies, čo znamená, že idem na istotu. Ing. Chozé sa mi lepí na koleso, ale on má o tri centáky vpredu viac... – sa mu hovorí. Ešte pred koncom chodníka menovaný preskočí cez rajdy. Spúšťa sa dážd. Pod korunou vysokého stromu tlačíme sladkosti a naivne dúfame v koniec sprchy. Ale sme vo Walese, tu je pršanie základným poznávacím znakom. Keď mrznúť, tak na severnom póle, keď moknúť tak tu. Nasadáme k otravnému stúpaniu a následné-

mu trailu pozdĺž potoka. Úsek sa volá Big dug. Nechápem prečo po dobrotke v lese zase musí byť jazda prerušená prudkou asfaltovou stojkou. Už skutočne leje, na konci trailu sa snažím prehovoriť nováčika v zostave Yadra, nech to nevzdáva a dokončí s nami Beasta. Sme asi v polovici z celkových 40-tich kilákov. Neni šance ho presvedčiť a my zostali chceme dovoliť trasu za každú cenu. Mokrejší už nemôžeme byť... Teda jeden sa odpája a my pokračujeme, za zákrutou hupsneme znovu do lesa a Herman (tak sa volá tento singel), je zase parádny, rýchly a má ako všetky dobrý flow. Paedr v mape vyveštil zlé správy. Aby sme došli k plejáde trailov pomenovaných po postavách z Adamsovcov, musíme vytrpieť muky z najhoršieho sna. Kurva dlhé, nudné stúpanie v lejaku a po zväžnici. Humus, všetko dobré z dneška je prebité nepochopiteľnou obchádzkou celého kopca. Nekonečné a zbytočné. Kto vie čítať v mape, vidí tam päťkrát kratší prepojení do toho istého vstupného bodu, teda k Adamsovcov, no ten nie je súčasťou Beasta. Proti nadávkam nepomáha ani výhľad do typickej Welšskej krajiny. Fúj, ešte teraz som našťvaný, keď to píšem, hlavne na moment klesania ťažko nazbieraných výškových metrov po šotoline. Zima mi je ako psovi v psom počasí, ktoré je pod psa ☹. Chozé ide v krátkom tričku... Už sa ani neradujeme, keď vidíme singel. Sedlo dole a púšťame to dolu. Trail Goméz rozpumpuje stratenú

energiu a už je to len o sústredení. Mokré kamene nezvykle držia, nič neustreľuje. Priostreje sa sklon, nasleduje asi najlepšia pasáž Pugsley a Pugsley's bottom. Veľké utiahnuté klopinky z kameňa a za nimi skrútený singel. Špicové jazdenie, singeltrack je fakt dlhý a aby nestačilo nadväzuje na Uncle Festera. Dvakrát sa skoro strepem, ale ustojím. Nedostatok jedla začína úradovať, koordinácia slabne. Sme asi pred poslednou štvrtinou a nenabíjali sme dostatok žrádla... Adamsovcovia končia na mieste, kde sme už raz boli, teda tvar kompletky je osmička.

Unavení a zničení, o tom spievala Slobodná Európa, úplne to vystihuje dobitú trojku, ktorá len čaká na posledný údel. Znova, ani neviem po koľký krát dnes prichádza stúpanie. A ako ináč nudné. Dokončujem Beasta len preto, aby som mohol povedať, že som ho dal. Prestalo nás to baviť. Vydriapeme sa navrch. Beginning of the end, teda „začiatok konca“ je finále. Ledva sa držím na nohách, kamenné vlny, ktoré by išli aj poskočiť prechádzam len tak. Glide a Seven sisters ukončujú trápenie. Takmer zrážam pobehujúceho čokla vyplášených dôchodcov, nereagujem. Bez duše ma vyplulo pod návštevníckym centrom. Ako veľmi by som chcel chváliť, ale svedomie ma nepustí. Kto stojí za týmto generálnym trailom v Coede to prestrelil. Bohužiaľ nie náročnosťou singlovej časti, tá je skvelá, no každý kúsok trailu si musíte strašne odtrpieť. Kde to má logiku? Všetku radosť zhltnie nuda na šotoline, zase tá typická „prerušovaná súlož“ behá po rozume. Keď sme pred rokom boli jazdiť Rychlebské stezky (ktoré stavali podľa Welš-

ského vzoru a písali sme o nich v septembrovom čísle minulý rok), kričali sme za jazdy od radosti, neskutočný rytmus a zábava za bežný výšlap – fantastické! A na tom sme sa zhodli všetci štyria, že Rychleby strčia Coed aj Afan do vašku kedykoľvek! Pre toho, kto chce ušetriť a chce zažiť svetovú trailovú triedu nemusí ísť ďaleko od domu, ale navštíviť prácu Pavla Horníka v Čechách.

Na záver by som chcel povedať, že si veľmi vážim drinu a dlhoročnú robotu miestnych staviteľov okolo Daffyda Davisa, nespochybňujem obrovský prínos pre svetovú MTB scénu, ale akosi sme nedošli na dôvod prečo praktikovať prerušovaný sex, namiesto poriadneho čísla. Stretneme sa v teréne. ✱

CYFA THRA CH ysbeidiol